

Μέλη της Εκκλησίας (Χρήστος Καραδήμος, Θεολόγος - Εκπαιδευτικός, Συγγραφέας)

[/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Σκοπός και έργο της Εκκλησίας είναι «ο καταρτισμός των αγίων εις έργον διακονίας, εις οικοδομήν του σώματος του Χριστού» (Εφεσ. 4, 12). Η Εκκλησία, όπως λέει ένας ξένος σοφός, είναι «η πλούσια θεία χάρις, που εργάζεται μέσα στην ιστορία. Είναι το μυστήριο της ενότητας, όπου ελκύει ο Θεός την Κτίσι με την μεσολάβησι του Χριστού. Είναι η οικογένεια των παιδιών του Θεού. Η αρχή του νέου Ισραήλ... Η Εκκλησία είναι η γεμάτη μυστήριο Καινή Κτίσις. Είναι μητέρα, που όλο και γεννά ουράνια ζωή... Η Εκκλησία είναι το έθνος το άγιον. Είναι η οικογένεια των παιδιών του Θεού, που είναι συναγμένα γύρω-γύρω απ'τον Πρωτότοκο» [1] .

1. Η ενότητα των μελών του μυστικού «σώματος του Χριστού»

Βεβαίως, τα μέλη της Εκκλησίας είναι διάφορα. «Έχει γάρ ο οίκος του Θεού, ήτις

εστίν Εκκλησία Θεού ζώντος, θηρευτάς, οδοιπόρους, αρχιτέκτονας, οικοδόμους, γεωργούς, ποιμένας, αθλητάς, στρατιώτας. Ἐκαστος γάρ ημῶν των μαθητευομένων τῷ λόγῳ μίας τινος πράξεως ἐστὶν υπηρέτης, των κατὰ τὸ Ευαγγέλιον διατεταγμένων ἡμῖν. Ἐν γάρ τῃ μεγάλῃ οἰκίᾳ, τῇ Εκκλησίᾳ ταύτῃ, οὐ μόνον σκεύη ἐστί παντοδαπά, χρυσά καὶ ἀργυρά καὶ ξύλινα καὶ οστράκινα, ἀλλὰ καὶ τέχναι παντοίαι» [2] . Ἀλλὰ πάντα τὰ μέλη αὐτὰ συναποτελοῦν μίαν μυστικὴν ὁργανικὴν ἐνότητα, διαμορφούμενη μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: «Καθάπερ γὰρ τὸ σῶμα ἐν ἐστὶ καὶ μέλη ἔχει πολλά, πάντα δὲ τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἐνός, πολλά ὄντα, ἐν ἐστὶ σῶμα, οὕτως καὶ ὁ Χριστός· καὶ γὰρ ἐν ἐνὶ Πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἐν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δούλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καὶ πάντες εἰς ἐν Πνεῦμα ἐποτίσθημεν» (Α΄ Κορ. 12, 12-13). Οἱ χριστιανοὶ στὴν Εκκλησίᾳ γίνονται «σύμφυτοι» τῷ Χριστῷ (Ρωμ., 6, 5).

Τὰ μέλη λοιπὸν τῆς Εκκλησίας ἀποτελοῦν μίαν θαυμάσια ἐνότητα, τῆς ὁποίας ἐκφραση εἶναι ἡ ἀγάπη. Στὴν Εκκλησίᾳ χαλκεύονται καὶ σφυρηλατοῦνται οἱ ἅγιοι καὶ ἱεροὶ δεσμοί, οἱ ὁποῖοι συνδέουν τοὺς χριστιανούς πρὸς δημιουργίαν ἀληθινῆς κοινωνίας ἁγίων. Ὑπέροχες πτυχές τῆς ἀγάπης αὐτῆς, ἡ ὁποία πρέπει νὰ συνδέει τὰ μέλη τῆς Εκκλησίας μετὰξύ τους, παρουσιάζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς Κορινθίους, ἀφοῦ τονίζει ὅτι εἶναι μέλη τοῦ ἰδίου σώματος. «Διαιρέσεις δὲ χαρισμάτων εἰσὶ, τὸ δὲ αὐτὸ Πνεῦμα· καὶ διαιρέσεις διακονιῶν εἰσι, καὶ ὁ αὐτός Κύριος· καὶ διαιρέσεις ἐνεργημάτων εἰσὶν, ὁ δὲ αὐτός ἐστὶ Θεός, ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν πάσιν... Πάντα δὲ τὰυτὰ ἐνεργεῖ τὸ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα, διαιροῦν ἰδίαν ἐκάστῳ καθὼς βούλεται» (Α΄ Κορ. 12, 4-6, 11). Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, λοιπὸν, εἶναι ἡ μίαν δύναμις, ἡ ὁποία κάνει πρᾶξιν ὅλα αὐτὰ. Μίαν μορφή φανερῶνεται ἐν ὅλοις, ὁ Χριστός. Μίαν ἐνότητα δημιουργεῖται μέσῳ ὅλων αὐτῶν, ἡ Εκκλησία. Καὶ ὁ ἀπόστολος παρουσιάζει τὴν εἰκόνα των μελῶν τοῦ σώματος καὶ δείχνει πῶς αὐτὰ ἐξαρτῶνται μετὰξύ τους. Οὔτε τὸ πόδι, οὔτε τὸ χεῖρ δύνανται νὰ ζήσουν ἀπὸ μόνον τους, ἀλλὰ ἔχουν ἐξάρτησιν ἀπὸ τὸ σύνολον, ζοῦν ἀπ' αὐτὸ καὶ υπηρετοῦν τὸ ἓν τὸ ἄλλο. Ἐπομένως, ἀν κάποιον χάρισμα πρέπει νὰ εἶναι ἀνώτερον των ἄλλων, αὐτὸ εἶναι ἡ ἀγάπη.

Αὐτή, ὅμως, δὲν εἶναι μίαν ξεχωριστὴ ἐνέργεια, δίπλα στις ἄλλες, ἀλλὰ εἶναι ἡ προθυμία, που ἔχει ὁ καθένας νὰ μείνῃ ἐνωμένος μετὰ τὸ θεοκίνητον σύνολον καὶ νὰ εἶναι γιὰ τὸν ἄλλον τὸ παν. Ἔτσι, στὸ δέκατον τρίτον κεφάλαιον τῆς πρώτης πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς υψώνεται ἡ μελωδία τοῦ ὕμνου τῆς ἀγάπης. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποψη, ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ἐκφραση τῆς ἐνότητος τῆς Εκκλησίας. Δὲν εἶναι ἓν αἶσθημα τοῦ ἐνός ἀτόμου γιὰ ἓν ἄλλο, ἀλλὰ ἡ ἐνωτικὴ δύναμις τῆς θεόρατης ζωῆς, που διαποτίζει τὰ πάντα. Αὐτὴ τὴν σημασίαν ἔχει ἡ ἀγάπη τῆς Εκκλησίας καὶ νὰ τὴν μεταδίδουμε παραπέρα: «Ἐνδύσασθε οὖν, ὡς ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ ἅγιοι καὶ ἠγαπημένοι, σπλάγχνα οἰκτιρμοῦ, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα,

μακροθυμίαν, ανεχόμενοι αλλήλων και χαριζόμενοι εαυτοίς εάν τις προς τινα έχη μομφήν· καθώς και ο Χριστός εχαρίσατο υμίν, ούτω και υμείς· επί πάσι δε τούτοις την αγάπην, ήτις εστί σύνδεσμος της τελειότητος. Και η ειρήνη του Θεού βραβευέτω εν ταις καρδίαις υμών, εις ην και εκλήθητε εν ενί σώματι...»(Κολ. 3, 12-15). Η ενότητα και αλληλεγγύη των μελών της Εκκλησίας «δεικνύεται πρώτον μεν ως συμπάθεια προς τα πάσχοντα και ασθενούντα μέλη, καθ' ήν οι δυνατοί βαστάζουσι μεν τα ασθενήματα των αδυνάτων και δεν αρέσκουσιν εαυτοίς, πενθούσι δε επι ταις βαρείαις πτώσεσιν αυτών και παιδαγωγούσιν εν πραότητι προσλαμβάνοντες τούτους, δουλεύοντες αλλήλοις δια της αγάπης και τοις ασθενέσιν ως ασθενοίς γινόμενοι (Ρωμ. 14,1· Β' Κορ. 12,21· Γαλ. 6,1) [3]. «Δεύτερον δε η αλληλεγγύη δεικνύεται εν τη χρησιμοποίησει των χαρισμάτων προς υπηρεσίαν των άλλων και κοινήν της Εκκλησίας οικοδομήν, εις τρόπον ώστε «ει τις πλέον έχει ο δείνα εν τω χαρίσματι», επειδή «έκαστος προς οικοδομήν» οφείλει να συντελή, « ο πόνος αυτώ πλείων εστί» [4]. Το πλεονάζον χάρισμα πλεονάζοντας επιβάλλει και τους υπέρ άλλων κόπους» [5] .

Έπειτα, η μεταξύ των μελών της Εκκλησίας ενότητα και αλληλεγγύη εκδηλώνεται δια της υπέρ αλλήλων προσευχής αυτών. Χαρακτηριστικώς πάλι ο Παύλος «ου μόνον αυτός αναπέμπει δεήσεις και προσευχάς υπέρ των προς ούς γράφει τας επιστολάς του πιστών, αλλά και εξαιτείται συχνάκις υπέρ εαυτού και τας

προσευχάς εκείνων, συνιστά δε εις αυτούς να εύχονται και υπέρ πάντων των αγίων». Ιδία δε η εν Ρωμ. ιε΄, 30 φράσις του θείου Αποστόλου «παρακαλώ συναγωνίσασθαί μοι εν ταις προσευχαίς υπέρ εμού προς τον Θεόν» δηλοί, οποίαν σημασίαν έδιδεν εις τας υπέρ εαυτού προσευχάς των άλλων κα ιοποίαν ισχύν απέδιδεν εις αυτάς. Εις την ισχύν δε ταύτην αποβλέπων και ο θείος Ιάκωβος συνιστά εις τους χριστιανούς, ίνα «εύχονται υπέρ αλλήλων, όπως ιαθώσιν», επειδή «πολύ ισχύει δέησις ενεργουμένη» [6] .

Παρομοίως, έκφανση της ενότητας των μελών της στρατευομένης επί γης Εκκλησίας προς τα μέλη της εν ουρανοίς θριαμβεύουσας είναι το ότι οι μεν Άγιοι δέονται στον ουρανό και πρεσβεύουν προς τον Θεό υπέρ των ζώντων αδερφών τους, αυτοί δε αιτούνται τις δεήσεις και τις πρεσβείες εκείνων προς τον πανάγαθο και πανοικτίρμονα Θεό και τιμούν αυτούς μέσω αφιερώσεως ναών και τελέσεως εορτών και πανηγύρεων, τις οποίες, όπως λέει ο Μέγας Βασίλειος, «επί το σεμνότερον δι΄ έτους άγειν επί τοις μάρτυσιν έθος εστί ημών τη Εκκλησία» [7] .

2. Ο εξαγιασμός των μελών της Εκκλησίας δια της συμμετοχής στον μυστικό βίο του Χριστού

Η αλήθεια ότι ως μέλη της Εκκλησίας είμαστε μέλη του μυστικού σώματος του Χριστού δεν επιβάλλει μόνο σε μας την αγάπη, ως έκφραση της πνευματικής μας ενότητας, αλλά επιβάλλει και το καθήκον του αγιασμού διά της ολοένα και μεγαλύτερης συμμετοχής μας στον μυστικό βίο του Χριστού.

Η Εκκλησία δεν πρέπει να είναι για μας ψιλή «ιδέα», αλλά ζωντανή πραγματικότητα, η πραγματικότητα την οποία αποτελούν τα μέλη της Εκκλησίας, οι πιστοί. Βέβαια, υπάρχει μια τεράστια διαφορά, ότι η κεφαλή είναι η τελειότητα, η αναμαρτησία, η απόλυτη αγιότητα, ενώ το σώμα είναι άνθρωποι με τα «ανθρώπινα», με την αμαρτία. Αλλά ακριβώς αυτή η διαφορά δίνει στον Χριστιανισμό το όλο του νόημα. Διότι ο Χριστιανισμός προϋποθέτει τη διαφορά αυτή και στηρίζεται επί του αγιασμού, ο οποίος μεταδίδεται από την κεφαλή μέσω της Εκκλησίας στο σώμα, επί της σωτηρίας, την οποία ο απολύτως άγιος Αρχηγός της Εκκλησίας παρέχει στα αμαρτωλά, αλλά και όμως σε ενότητα με αυτόν μέλη, τα οποία Τον επικαλούνται. «Έν σώμα είναι η Εκκλησία. Από της Κεφαλής, από του Κυρίου, του Λόγου, όστις «σάρξ εγένετο και εσκήνωσεν εν ημίν» μέχρι των πιστών, όλων των πιστών· των υπερόχων εκείνων αναστημάτων, όπως ο απόστολος Παύλος, αλλά και του αμαρτωλού, ο οποίος τύπτει το στήθος του λέγων: «ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ». Μέχρι του ναυαγίου εκείνου της ζωής, το οποίο έρχεται εις τον λιμένα δια να σωθή... Δεν έχει ιδανικούς ανθρώπους ως μέλη της η Εκκλησία. Είχε κα ιέχει ανθρώπους με πνεύμα, αλλά και με σάρκα, με υγιά την

πίστιν, αλλά και με οργανισμός, ο οποίος έχει νοσήματα. Νοσοκομείον είναι η Εκκλησία, θεραπευτήριον, το οποίον ως προορισμόν του έχει να δέχεται τον άρρωστο... Η σωτηρία δεν προϋποθέτει αναμαρτησίαν, αλλ' ακριβώς την αμαρτωλότητα!» [8].

Και πώς μεταδίδεται ο αγιασμός στα μέλη της Εκκλησίας; Μεταδίδεται προ πάντων δια των Μυστηρίων της Εκκλησίας, τα οποία είναι θεοσύστατες τελετές, οι οποίες μεταδίδουν μυστηριωδώς την άορατη θεία χάρη δι' αισθητών σημείων.

Όλοι, λοιπόν, οι χριστιανοί, ως μέλη της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας οφείλουμε ν' αποτελούμε υγιές κομμάτι του σώματος του Χριστού και παράλληλα, με αγάπη και ταπεινοφροσύνη, να πορευόμαστε στη ζωή μας ζητώντας από τον Θεό τη δική του αγάπη και έλεος.

Παραπομπές:

- 1. R. Guardini, *Ο Κύριος*, μτφρ. Ιερ. Κοτσώνη, τόμ. Β' , 1955, σελ. 58-59.**
- 2. Migne E.Π. τόμ. 31, στ. 205. Ιω. Καρμίρη, «Εκ της Εκκλησιολογίας του Μεγ. Βασιλείου», *Εκκλησία*, έτος 1958, σελ. 213.**
- 3. Παν. Τρεμπέλα, *Δογματική της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας*, τομ. 2, Αθήναι 1959, σελ. 412.**
- 4. Χρυσοστόμου, «Ομιλίαν εις την προς Εφεσίους» 11, § 1-2, *Migne E.Π.* τόμ. 62, στ. 81-82.**
- 5. Π. Τρεμπέλα, *Δογματική της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας*, τομ. 2, Αθήναι 1959, σελ. 412.**
- 6. Π. Τρεμπέλα, ό.π. σελ. 413, όπου γίνεται παραπομπή στα εξής χωρία: Ρωμ. α',9· ιε', 30. Β' Κορ. α', 11. Φιλιπ. α', 19. Φιλήμ. 22, Κολ. δ', 3. Β' Θεσσ. γ', 1. Εφεσ. ς', 18. Ιακ. ε'16.**
- 7. Μ. Βασιλείου, Επιστολή 176 «Αμφιλοχίω επισκόπω Ικονίου», *Migne E.Π.* τόμ. 32, στ. 653.**
- 8. Β. Πλουμίδη, *Εισαγωγή εις τον Χριστιανισμόν*, Αθήναι 1958, σσ. 182-186.**